

MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
ČESKÉ REPUBLIKY

Praha 21. 7. 2025

č. j. MSP-548/2025-OSV-OSV/2

Počet listů: 4

MSP-548/2025-OSV-OSV/2

0100204005343238

R o z h o d n u t í

Ministerstvo spravedlnosti ČR jako správní orgán podle ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ust. § 16 odst. 3 a ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ust. § 90 správního řádu, **rozhodlo o odvolání pana [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE] (dále jen „žadatel“)** ze dne 1. 7. 2025, **proti rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích** ze dne 27. 6. 2025, č. j. Si 141/2025-7, **t a k t o :**

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu **se rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 6. 2025, sp. zn. Si 141/2025-7**, kterým bylo rozhodnuto, že se podle ust. § 15 odst. 1 ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, částečně odmítá žádost žadatele o poskytnutí informací, která byla podaná dne 16. 6. 2025, a sice jde o dotazy:

- „*používá váš soud softwarové nástroje pro anonymizaci dokumentu,*
- *pokud soud SW používá, o jaký software/jaké softwary se jedná,*
- *pokud soud SW používá, jak dlouho váš soud SW pro anonymizaci používá,*
- *pokud soud SW používá, jaká s dodavatelem SW uváděná spolehlivost anonymizace,*
- *pokud soud SW používá, vede si soud vlastní statistiku spolehlivosti SW a pokud ano, jaké úrovně spolehlivosti SW podle soudu dosahuje (vyjádřete % na roční bázi – za rok 2024, případně podle toho, co soud sleduje, pokud to sleduje)“*

r u š í a věc se v r a c í Krajskému soudu v Českých Budějovicích k novému projednání.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Okolnosti předcházející napadenému rozhodnutí

- 1 Žadatel požádal dne 16. 6. 2025 Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „orgán prvního stupně“) jako povinný subjekt ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o poskytnutí násl. informací:
 - „*používá váš soud softwarové nástroje pro anonymizaci dokumentu,*
 - *pokud soud SW používá, o jaký software/jaké softwary se jedná,*
 - *pokud soud SW používá, jak dlouho váš soud SW pro anonymizaci používá,*
 - *pokud soud SW používá, jaká s dodavatelem SW uváděná spolehlivost anonymizace,*
 - *pokud soud SW používá, vede si soud vlastní statistiku spolehlivosti SW a pokud ano, jaké úrovně spolehlivosti SW podle soudu dosahuje (vyjádřete % na roční bázi – za rok 2024, případně podle toho, co soud sleduje, pokud to sleduje)“*
- 2 Orgán prvního stupně přípisem ze dne 27. 6. 2025, sp. zn. Si 141/2025 poskytl žadateli odpověď na dotaz, zda používá softwarový nástroj pro anonymizaci dokumentů a následně rozhodnutím ze dne 27. 6. 2025, č. j. Si 141/2025-7, poskytnutí informace částečně odmítl.
- 3 Žadatel výše uvedené rozhodnutí orgánu prvního stupně napadl odvoláním.

Napadené rozhodnutí

- 4 Ve výroku rozhodnutí ze dne 27. 6. 2025, č. j. Si 141/2025-7, orgán prvního stupně odkázal na ust. § 11 odst. 1 písm. d) InfZ.
- 5 Orgán prvního stupně žádost žadatele o poskytnutí informací odmítl z důvodu uvedeného v ust. § 11 odst. 1 písm. d) InfZ, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil ust. § 11 odst. 1 písm. d) InfZ. Dále odkázal na vnitřní organizační opatření ohledně bezpečnostních politik, podle kterých je používaný systém klasifikován jako DUV-C, tedy citlivá informace. Na základě této skutečnosti došlo povinný subjekt k závěru, že není možné zveřejňovat jakékoli informace o tomto softwaru. A to z důvodu obecného závěru, že jakákoli informace dává potenciálnímu útočníkovi výhodu.
- 6 Z výše uvedených důvodů a na základě uvedených předpisů žádost o poskytnutí informací odmítl.

II.

Odvolání

- 7 Dne 1. 7. 2025 bylo orgánu prvního stupně doručeno podání označená jako stížnost žadatele proti rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 27. 6. 2025, č. j. Si 141/2025-7.
- 8 V tomto podání žadatel namítá, že je napadené rozhodnutí nezákonné, nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné. Zejména z důvodu, že paušálně odmítá všechny otázky bez toho, aby každou otázku posoudil samostatně. Kritizuje, že došlo k chybnému použití výluky dle ust. § 11 odst. 1

písm. d), neboť povinný subjekt neuvedl, jaké bezpečností opatření by bylo ohroženo, neprokázal souvislost mezi jednotlivou otázkou a bezpečnostním rizikem a neuvedl konkrétní ust. právního předpisu, na jehož základě byl software klasifikován, jak je uvedeno v rozhodnutí.

- 9 Dále žadatel namítá, že došlo k zásahu do veřejné kontroly činnosti soudů a rozhodnutí není řádně odůvodněno.
- 10 Orgán prvního stupně odvolání nevyhověl a předložil jej dne 14. 7. 2025 spolu se svým spisovým materiálem sp. zn. Si 141/2025 nadřízenému orgánu k dalšímu postupu.

Posouzení odvolání

- 11 Podání žadatele, které bylo posouzeno podle obsahu jako odvolání pro rozhodnutí 27. 6. 2025, č. j. Si 141/2025-7, je včasné a přípustné. InfZ sice neupravuje odvolací lhůtu, avšak podle ust. § 20 odst. 4 InfZ se pro odvolací řízení použijí při postupu podle tohoto zákona ustanovení správního řádu. Podle ust. § 83 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů.
- 12 Podle ust. § 16 odst. 1 InfZ lze proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti podat odvolání. Jelikož podání odvolání proti napadenému rozhodnutí není ze zákona vyloučeno, odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou a podané odvolání též splňuje obecné náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, nelze též než uzavřít, že podané odvolání je přípustné.
- 13 Podle ust. § 82 odst. 1 správního řádu lze odvoláním napadnout výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení. Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřipustné. Odvolání musí mít náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Nadřízený orgán tak konstatuje, že předmětné odvolání žadatele je ve smyslu právě uvedeném bezvadné.
- 14 Nadřízený orgán na základě řádně, včas a oprávněnou osobou podaného odvolání přezkoumal rozhodnutí orgánu prvního stupně podle ust. § 89 odst. 1 správního řádu. Nadřízený orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.
- 15 Nadřízený orgán vycházel ze spisu Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. Si 141/2025.

III.

Právní rámec

- 16 Podle Listiny základních práv a svobod (dále je „Listina“), která je součástí ústavního pořádku České republiky, patří právo na informace mezi základní politická práva. Dle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného

zdraví a mravnosti. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

- 17 Výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod zakotvené v čl. 4 odst. 4 Listiny stanoví, že při užívání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.
- 18 Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu. Užívání práv zde uvedených s sebou ovšem nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a proto může podléhat určitým omezením. Tato omezení mohou být stanovena pouze zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.
- 19 Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svém čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.
- 20 Podle názoru nadřízeného orgánu je právo na informace jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je InfZ. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v ustanoveních § 14 a 15 InfZ. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poskytnutí informace v souladu s žádostí. Omezení práva na informace vycházející z principů uvedených v Listině a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech je přesně vymezeno v ustanoveních § 7 až 12 InfZ. Povinný subjekt tedy při posuzování žádosti o informace musí vždy zvážit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací, jimiž jsou zejména:
1. osobní údaje [viz § 8a a § 8b InfZ, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) a ustanovení zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů],
 2. informace o soukromí (viz § 8a InfZ a ustanovení § 84 až 90 občanského zákoníku),
 3. utajované informace (viz § 7 InfZ a ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti),
 4. obchodní tajemství (viz § 9 InfZ a ustanovení § 504 občanského zákoníku),
 5. další informace, které jsou chráněné podle zákona č. 106/1999 Sb., např. informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a c) nebo § 11 odst. 3,
 6. další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů (např. bankovní tajemství, telekomunikační tajemství aj.),

a v rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení veškeré ostatní informace poskytne. Při posuzování vychází z respektu k principům minimalizace a selekce zakotveným v ustanovení § 12 InfZ, podle něhož povinný subjekt provede všechna omezení práva na informace tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

- 21 Podle ust. § 11 odst. 1 písm. d) InfZ povinné subjekty „*mohou omezit poskytnutí informace, pokud její poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje účinnost bezpečnostního opatření stanoveného na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku*“.
- 22 Podle ust. § 15 odst. 1 InfZ: „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (...), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží*“.

IV.

Aplikace na předmětný případ

- 23 Z obsahu spisu orgánu prvního stupně sp. zn. Si 141/2025 vyplývá, že žadatel v žádosti o informace požadoval poskytnutí informací: „*pokud soud SW používá, o jaký software/jaké softwary se jedná, pokud soud SW používá, jak dlouho váš soud SW pro anonymizaci používá, pokud soud SW používá, jaká s dodavatelem SW uváděná spolehlivost anonymizace, pokud soud SW používá, vede si soud vlastní statistiku spolehlivosti SW a pokud ano, jaké úrovně spolehlivosti SW podle soudu dosahuje (vyjádřete % na roční bázi – za rok 2024, případně podle toho, co soud sleduje, pokud to sleduje)*“, které byly podle stanoviska orgánu prvního stupně posouzeny jako dotazy ohrožující bezpečnostní opatření dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) InfZ.
- 24 Nadřízený orgán má zato, že při vyhodnocení formální podmínky uvedené v ust. § 11 odst. 1 písm. d) InfZ pro omezení informací v rámci postupu při rozhodování o poskytnutí informací ve smyslu ust. § 12 InfZ postupoval orgán prvního stupně nepřezkoumatelně, neboť sice obecně vymezil, že bezpečnostní opatření v citovaných předpisech má chránit, před tím, aby potencionální útočník při znalosti požadované informace by mohl tuto zneužít pro útok na dotčený informační systém, ale součástí zdůvodnění není uvedeno, které z požadovaných informací konkrétně významně či přímo ohrožuje toto bezpečnostní opatření. Nedošlo tak ke konkrétní subsumpci uvedeného ustanovení na daný případ. K tomu lze jenom doplnit, že odepřít poskytnutí informací je ale možné pouze v případě, jde-li o ohrožení konkrétně specifikované a současně prokazatelně existující, přičemž povinný subjekt je povinen aplikaci příslušného ustanovení InfZ konkrétním a ve vztahu k posuzovanému případu individuálním způsobem odůvodnit.
- 25 K uvedenému je třeba poznamenat, že nepřezkoumatelné je buď rozhodnutí, v němž správní orgán nevysvětlil důvody svého rozhodnutí (tzv. nedostatek důvodů), nebo rozhodnutí, které je nesrozumitelné tím, že z výroku nelze zjistit, jak úřad rozhodl, nebo smysl odůvodnění nelze vůbec pochopit.

- 26 K tomu je třeba dodat, že dle důvodové zprávy ve vztahu k citovanému ustanovení by mělo být součástí uvedeného hodnocení i uvedení parametrů účinku posuzované informace. „*Významné ohrožení účinnosti by mělo být takové, které by samo o sobě vedlo k nemožnosti zajistit chráněný účel. Například při ostražce budov by znamenalo úplnou nejistotu o tom, zda se do budovy dostane či dostala neoprávněná osoba, tedy například výpadek části senzorů, monitoringu apod., způsobený tím, že by se útočník dozvěděl údaje, které to umožní. Přímé ohrožení účinnosti by mělo být takové, které k ohrožení účinnosti bezpečnostního opatření vede přímo, tzn., nevyžaduje řady dalších informací a zjištění, náročné analýzy, filtrace a separace údajů apod. Ochranu by měly získat jen ty informace, u kterých lze prokázat kombinaci uvedených rysů – poskytnutí by významně a přímo ohrozilo účinnost bezpečnostního opatření, například v případě kybernetické bezpečnosti kybernetickou bezpečnost a bezpečnost sítí a informačních systémů*“. V daném případě tak povinný orgán vůbec nehodnotil ve vztahu k požadovaným informacím, zda jde o významné či přímé ohrožení účinnosti bezpečnostního opatření.
- 27 Nadřízený orgán si dovoluje upozornit, že v rámci uvedeného hodnocení je nutné zkoumat i nezbytnost omezení poskytnutí informací. Vždy totiž existuje určitá úměrnost mezi účinností bezpečnostního opatření a tím, do jaké míry jsou o něm dostupné informace – čím méně dostupných informací, tím vyšší účinnost. Tak lze eskalovat, jako v uvedeném případě, potřebu utajování do nekonečna. Takové opatření nemůže požívat ústavní ochranu a nemůže být oprávněným důvodem pro rozsáhlé utajování a omezení přístupu k informacím. Chránit lze toliko nezbytná opatření, což mj. plyne z ústavní kautely v čl. 17 odst. 4 Listiny, kde se přístup k informacím umožňuje omezit jen potud, pokud „*jde o opatření v demokratické společnosti nezbytná*“.
- 28 K tomu lze doplnit, že z § 12 InfZ vyplývá princip minimalizace a selekce, který je nutné vzít v potaz, podle kterého všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Toto pravidlo selekce a minimalizace rozvíjí i ÚS v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, kde konstatoval: „*Obsahem § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím je tak pravidlo selekce; to odpovídá požadavku, aby oprávněné omezení přístupu k informacím bylo vždy uplatněno jen v nejmenším nutném rozsahu*“.
- 29 Nadřízený orgán dále připomíná, že po posouzení materiálních a formálních podmínek pro odeprání poskytnutí informací, a to v tomto případě důvodu dle § 11 odst. 1 písm. d) InfZ, je nutné ve smyslu ust. § 12 InfZ, s ohledem na ustálenou judikaturu Ústavního soudu přikročit k testu proporcionality. Nadřízený orgán v tomto smyslu je nucen uzavřít, že v tomto případě je rozhodnutí postiženou další vadou pro neprovedení testu proporcionality.
- 30 Před samotným testem proporcionality, který je definován v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 je dále vhodné orgán prvního stupně upozornit na zásadu, podle níž je v každém konkrétním případě nutné zkoumat, které z ústavně zakotvených práv, proti sobě stojí v konfliktu.
- 31 Samotný test proporcionality se skládá ze tří kroků – posouzení kritéria vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti, ale lze ho považovat i za test čtyř krokový, vezme-li se v úvahu i kritérium legitimacy, které je nezbytným předpokladem kritéria vhodnosti. Kritérium legitimacy zkoumá, zda opatření omezující základní práva sleduje ústavně aprobovaný cíl.
- 32 Test vhodnosti jako první krok testu proporcionality spočívá v „*posouzení způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), přičemž je zjišťováno, zda je konkrétní opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku*“ (náleze ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15).

- 33 Druhým kritérium potřebnosti spočívá v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod.
- 34 Třetím kritériem je pak porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv (viz např. náleze Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 - 133).
- 35 V této souvislosti pouze nadřízený orgán připomíná obecně přijímaný závěr, že právo na informace, jako základní politické právo, zakotvuje právo každého být informován o činnosti státu či jiných orgánů nadaných vrchnostenskou mocí. Současně však není bezbřehé a žadateli automaticky nevzniká právo na veškeré informace týkající se působnosti dotázaného povinného subjektu. Podle názoru nadřízeného orgánu je totiž při posuzování žádostí o informace nutné vycházet z toho, že právo na informace je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu, přičemž podle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba zásadně trvat na zveřejňování informací, které je žádoucí podrobit veřejné diskusi.
- 36 Nadřízený orgán však v uvedené souvislosti musí dále také konstatovat, že není povinností žadatelů o poskytnutí informací povinným subjektům sdělovat důvody svých žádostí o informace, neboť žádné ustanovení InfZ neupravuje povinnost uvádět v žádosti o informace účel jejího podání, proto tvrzení či prokázání převahy veřejného zájmu na poskytnutí požadované informace samozřejmě není nezbytnou podmínkou pro vyhovění takové žádosti. Na druhou stranu, pokud se žadatel o informaci pokusí specifikovat veřejný zájem na jejím poskytnutí, může tím poskytnout cenné argumenty, které bude muset povinný subjekt zvážit při zkoumání otázky, proč by právo veřejnosti na informace mělo převážet nad dotýčný veřejným zájmem či právem. Dostatečná specifikace účelu žádosti tudíž může žadateli přinést „výhodu“ v rámci testu proporcionality (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, odst. 36, nebo rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57, odst. 33, ze dne 6. 9. 2019, č. j. 6 As 240/2018-40, odst. 16).
- 37 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že posuzování míry zásahu do dotčeného veřejného zájmu nebo základního práva možným poskytnutím požadovaných informací, bude jen velmi obtížné neli nemožné s ohledem na zásadu materiální pravdy uvedenou v ust. § 3 správního řádu, pokud součástí správního spisu (byť v části vyloučené z nahlížení) nebudou informace, které orgán prvního stupně, odmítl poskytnout.
- 38 Při řešení střetu práv je primárním cílem nastolit co nejideálnější rovnováhu soupeřících práv, tedy nastolit stav, v němž se obě práva prosadí v co nejvyšší možné míře.

V.

Závěr

- 39 Nadřízený orgán posoudil postup orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že žadatelovo odvolání je důvodné.
- 40 Orgán prvního stupně vyslovil pouze své závěry, aniž by v ucelené podobě uvedl své úvahy, prostřednictvím kterých ke svým závěrům dospěl. Takovéto rozhodnutí v odvolacím řízení pro svou nepřezkoumatelnost proto nemůže obstát.

- 41 Vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se nadřízený orgán nezabýval jednotlivými námitkami žadatele uvedenými v odvolání (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35: „*V případě, kdy soud dojde k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší jej, aniž by se zabýval námitkami žalobce.*“, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105: „*Pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), uveďte pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky nepřezkoumává*“, jehož závěry lze plně aplikovat i na rozhodování o odvolání).
- 42 K dalšímu postupu orgánu prvního stupně: Podle ust. § 12 InfZ věty první povinný subjekt provede omezení práva na informace fakticky tak, že poskytne veškeré informace, jejichž zpřístupnění nebrání některý z důvodů stanovených zákonem. Povinný subjekt by tedy měl při rozhodování o (ne)poskytnutí informací postupovat následovně: Nejprve by měl vyhodnotit, zda jsou naplněny materiální (nezbytnost omezení) a formální (stanovené zákonem) podmínky omezení informací (nestačí mechanická aplikace důvodů omezení informací dle ust. § 7 až 11 InfZ, je nutno pracovat také zejména s čl. 17 Listiny základních práv a svobod a judikaturou). Orgán prvního stupně vyjde z dílčích skutkových závěrů nadřízeného orgánu a právní závěry nadřízeného orgánu vezme pro další řízení za závazná.
- 43 Z důvodů výše uvedených se tak napadené rozhodnutí ruší a věc se vrací orgánu prvního stupně k novému projednání.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Mgr. et Mgr. Jacek Morávek
vedoucí oddělení styku s veřejností
Ministerstva spravedlnosti ČR

„otisk úředního razítka“

Rozdělovník:

- 1) _____, _____, _____, DS: _____
2) Krajský soud v Českých Budějovicích, Zátkovo nábřeží 2, 370 84 České Budějovice,
DS: 832abay

Mgr. Jacek Morávek

Ministerstvo spravedlnosti ČR
Elektronický podpis: 21.07.2025 15:18:44

